

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1911.

Leto XII.

Sveti Božič.

Prišel je sveti Božič,
prišel v belem kožuščku.
Šel je čez poljane speče,
šel ob gozdih molčecih,
hrib je pregazil in dol
v lesketajočem snegu.
V selu ob koči ubožni
je otresel ivje blesteče,
vstopil, svetel je in lep
sedel na zapeček.

Videli so ga otroci-malčki
v zlatih nedolžnih dušicah,
videli so ga z velikimi očmi,
gledali ga zavzetih oči,
tresla so se jim srčeca

nežne razburjenosti.

Nista ga videla oče in mati,
nista videla svetega Božiča.
Tiho sta molila za malčke,
tiho molila, sklepala roke,
da bi prišel dobri, sveti Božič,
njih uboščke, sladke mačice
blagoslovit.

Nista ga videla oče in mati
v vroči, tihi molitvi.

Videli pa so ga malčki
in čutili, ko jih je gladil Božič
mehko po zlatih, svilnih kodrih
in jim gledal s smejočim očesom
v dušice majčkene.

Majdolf Ruster.

Boris posluša božično povest.

F. PALNÁK:

Božična povest.

Osebe: Mati, stric Blaž, Jožek, Anica, mamičin duh, deček, šest angelov.

Predigra.

Pozorišče: Kmetiška hiša z veliko mizo in klopmi okolo; par stolov. V kotu, kjer visi navadno razpelo, so na deski napol napravljene jaslice, ki jih dela stric Blaž, dočim Jožek in Anica gledata ter prinašata stricu mahu, pastirce in drugo, kar je še treba za jaslice. Vse to leži na mizi.

Prvi prizor.

Stric, Jožek, Anica.

Jožek: Kaj pa zdaj, stric?

Stric: Malo mahu mi še daj! Tu-le na tej strani se mi še vedno ne zdi hrib dosti visok.

Jožek: Náte!

Stric: Anica, zdaj pa le še ovček in pastircev.

Anica (jih prinese v predpasniku).

Jožek (poleg nje): Stric! Dajte tja gor prav na vrh ta-le grad!

Stric: Misliš, da bo tam dober?

Jožek: Boste videli, le poizkusite!

Stric (napravi tako): Viš, viš, saj res!

Anica: Stric, to-le ovčko pa dajte čisto tja h kraju! Glejte jo, tako bela je, pa tako lepo gleda. Ta mora biti prav blizu Jezuščka.

Stric: No, le daj jo, ker že tako lepo kleči. (Postavlja podobe, ki mu jih dajeta Jožek in Anica.) — Jožek, mahu še!

Jožek: Pa ga ni veliko več, stric.

Stric: Nič ne de, saj ga dosti tudi ne rabim.

Anica: Stric, kamela tam-le se bo prevrgla.

Stric: Oj, šent! Pa jo moramo bolj noter zapičiti. Še tega pastirca, pa še tukaj ovco, tako! — Še imata kaj?

Anica: Še tri kralje.

Stric: Le čakaj! Tudi tisti pridejo. (Popravlja nekaj na jasliah.)

Anica (drži tri kralje v rokah): Stric, kako pa je ime črnemu? Gašpar, kajne?

Stric: Zakaj pa ravno temu Gašpar?

Anica: Tako mislim.

Jožek: Oj, saj Gašpar je naše ime. Florjančkov Gašpar je že Gašpar. Pa ...

Stric: Seveda je naše, ampak od treh kraljev smo ga pa le dobili.

Jožek: Stric, kateri pa je?

Stric: I, bosta že imela vidva menda prav. — Anica, daj mi jih sem!

Anica: Tu-le.

Stric (dela naprej in nekaj časa je vse tiho. Mala dva samo gledata.); Tako. Zdaj pa še glorio ...

Anica: Tu-le.

Stric: In z jasliah smo gotovi.

Jožek: Še svečke!

Anica: Pa prt!

Stric: Tisto seveda tudi pride; le dajta mi! (Pa še popravlja glorio.)

Jožek: Náte; šest jih je. Za na vsako stran tri.

Anica: Kakor oltarček bo.

Stric: Saj tudi bo oltarček.

Jožek in Anica: Saj res, ko bomo pa molili tukaj.

Jožek: Pa Jezušček je zgoraj.

Stric: No, dajta, dajta — poglejta, če visi gloria dobro!

Jožek (stopi nazaj in ogleduje oddaleč): Čakajte! Dobro, dobro.

Anica: Jej, kako se sveti!

Stric: Zdaj pa svečke! (Postavlja jih, otroka gledata.)

Jožek (ko so si ogledali jasliah): Pa imamo jasliah. Stric, zdaj pa še kar prt pripnite!

Stric: Kje pa ga imaš?

Anica: Mama ga ima spravljenega.

Stric: No, skoči ponj!

Anica (odide).

Drugi prizor.

Stric, Jožek.

Jožek: Stric, jaz bi že tudi znal napraviti jaslice sam.

Stric: I, znal. Seveda bi jih znal — samo da ne dosežeš dobro, pa bi polovico prebrnil, ko bi postavljajl pastirce.

Jožek: Kaj ne, ko bom pa večji, jih bom pa lahko sam delal?

Stric: Saj jih boš tudi moral. Kaj misliš, da bo stric Blaž zavečno na svetu, da bi ti delal jaslice?

Jožek: Saj ne boste umrli, stric.

Stric: Ej, kadar bo, bo prežgodaj. Pa kmalu še menda ne bo.

Jožek (se stisne k njemu, stric mu gladi lase).

Tretji prizor.

Prejšnja, Anica.

Anica: Ga že imam.

Stric: No, vidiš, vidiš.

Anica: Poglejte, stric, kako je prt lep!

Stric: Glej, glej, pa res. Kdo ga je pa kupil?

Anica: Mama zadnjič v mestu.

Jožek: Čakaj, kaj pa je napisano? (Čita počasi kakor mali šolarji):

Poj slavo na višavi,
ko Jezus se rodi;
in mir ljudem v nižavi —
se iz nebes glasi.

Stric: Glej, glej, kako že znaš.

Anica: O, saj bom jaz že tudi kmalu znala.

Stric: Zdaj seveda, ko že hodiš od jeseni v šolo. — Kje pa imaš žrebljičke?

Jožek (skoči k mizi): Tukaj-le so v miznici.

Stric: No, daj jih sem!

Jožek (mu jih da).

Stric (pripenja z risarskimi žrebljički, mala dva ga gledata. Ko je gotov, odstopi in gleda): Hm, saj so res lepe.

Vsi (gledajo).

Anica: Stric, ali imajo vsi ljudje danes tako lepe jaslice?

Stric: Ej, bože! So, ki imajo še lepše; so pa tudi, ki nimajo nobenih.

Jožek: Aha! Tisti so siromaki.

Stric: Da, siromaki.

Anica: Stric, veste kakšno povest o takem siromaku?

Stric: Bi že vedel.

Jožek in Anica: Stric, povejte, povejte!

Stric: Če bosta lepo poslušala.

Jožek in Anica: O, bova, bova!

Stric: No, zdaj-le do večera ravno ni posebnega opravila, pa sedimo in vama povem eno.

Jožek in Anica: Da, da stric; prosim, prosim.

Vsi (posedejo k mizi. Otroka upreta oči v strica, ta se odkašlja).

(Zagrinjalo pade.)

Povest.

Povest se godi v gozdu ponoči. V ozadju zasnežena drevesa, po tleh sneg in spredaj parobek. Nič posebnosti ni videti, gozd je pač, kakor gozd v takem času in v takih okolščinah.

Prvi prizor.

Deček (pride od desne, slabo oblečen in z malo culico v roki. Ko pride do parobka, se ustavi, gleda okolo sebe, položi culico na tla, pa se zamisli... Le za malo časa; ker zopet se ozre okolo sebe):

Srce veselo bije v prsih zdaj
Ljudem po širnem svetu. Vesele se,
ko čujejo dol v svojem srcu glas
z nebes, ki jim oznanja mir na zemlji...
Pa molijo „Hosana na višavi!“ —
Oj, blagor, blagor vam, ljudje presrečni! —
Postavljate božična si drevesca,
napravljate si jaslice presvete,
in v dušo pride mir vam, sreča,
ki dije s teh drevesc in jaslic vaših...

Jaz nimam jaslic. Pa drevesca nimam!
In vendar bi se tudi rad veselil,
bi tudi rad, da meni bi podelil
kedo daril božičnih. Konj pa boben,
oprava vsa vojaška bi mi bila
preveč. Da kos le kruha bi imel;
da posteljo imel bi toplo; da bi
pobožal kdo me rahlo in poljubil...
A vse ostanejo le želje — ker sem
siromak. —

(Od strani priskaklja zajček, se ustavi nedaleč od dečka ter ga gleda.) —

Oj, ti si tudi siromaček, zajček?
So tebe tudi napodili z doma?
In tudi nimaš strehe in pokoja?

(Bliža se mu, zajček plaho pobegne.)

Bežiš, oj, zajček, tudi ti od mene? da vkup obhajate večer presveti.
Oj, glej, tako sem sam — pa rad bi družbe, Le jaz sem sam.
ti pa gotovo k drugim zdaj greš zajcem,

(Sede na parobek ter nasloni glavo v roko. Do njega pribeži srna. Ko zagleda dečka, se ustavi ter ga plaho gleda. Tudi deček jo zagleda.)

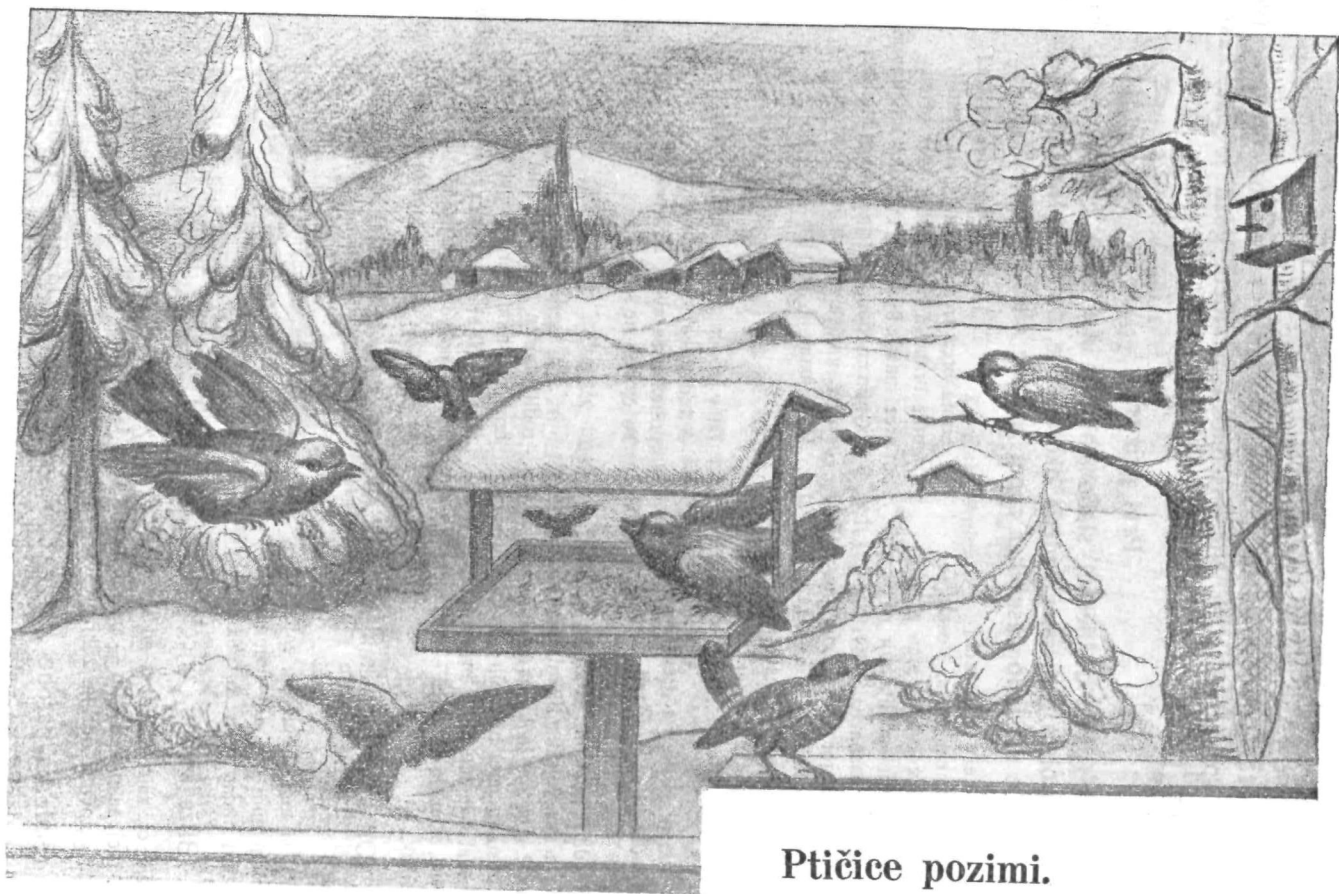
Oj, srnica preljuba!
Je Bogec tebe sem poslal do mene,
da družbo delaš mi v tej noči sveti?

Da samo siromak bi bil!
Sirota brez srca sočutnega na zemlji,
brez brata in brez sestre, brez očeta,
brez matere ljubeče... Tako mi pravijo,
da nimam doma in da nimam strehe,
pa da pravice nimam jaz do strehe.
Da nimam je, pravice!

Tukaj jo imam.
Tu v gozdu, tu na zemlji božji.
A tudi tukaj ne? Imajo tu
pribežališča svoja le živali?
Pa človek ne?

O, Ješček, ki si se
rodil ubožen tudi ti in nisi
imel prostora, kjer bi spal kot detece
ubožno. Na slami — priča zgodba — si počival,
pa s sapo volec in osliček sta
te grela. — Ješček, prosim te, pomagaj!

Pa bodi tu pri meni! Kožušček tvoj
je topel — pa si ob njem segrejem roke.

Ptičice pozimi.

(Srna odbeži)

Bežiš ti tudi? Živali vse se me
bojite siromaka, ki rad bi vas

imel? — Pa pojdite! Tako ostahem sam.
Tako sam ...

(Nasloni zopet glavico v roko. Proti nebu.)

Ješček, prosim, daj, pomagaj! O, Ješček, prosim, daj, pomagaj mi,
Saj zmoreš vse! — Pa pošlji mamico mi, pomagaj! —
pa k nji me pusti, k mamici preljubi!

(Ozre se.)

Ah! Tu moram prenočiti,
to sveto noč sam samcat preživeti.

(Ozira se.)

Tu ležem. —

(Položi k parobku culico ter se spravlja k počitku.)

Pa še prej pomolim k Bogu
in poprosim varstva ga, zavetja.

(Poklekne ter moli, nato leže.)

Tako!

(Pokriža se.)

Ti, mamica pri meni bodi!

(Zaspi ...)

Drugi prizor.

Deček, potem angeli.

(Deček spi. Iz daljave se čuje petje, najpoprej tiho, potem glasneje, kolikor so pevci-angeli bliže. Tudi luč, srebrna luč se razliva na gozd, kolikor bliže so pevci-angeli, toliko močnejša je. Tako-le je, da se kar čuti bližino višjih bitij, ki pojo.)

Ta svet večer, to sveto noč
na zemljo se spustimo;
z zemljani svetega duha
molitev mi sklenimo:

Hosana na višavi,
ko Krist na zemljo hodi!
Ljudem mir in naravi
v tej noči sveti bodi!

Pa varovanci naši vsi
to z nami zdaj pojó naj!
Občutki sveti tudi vsem
v srce se jim vlijó naj:

Hosana na višavi,
ko Krist na zemljo hodi!
Ljudem mir in naravi
v tej noči sveti bodi!

Angeli, medtem ko speli drugo kitico, so že prišli na oder, kamor lije prijazna srebrna luč, kakor polna mesečina. Angeli se postavijo okolo dečka tako, da ga ne zakrijejo prav nič gledalcem.

Deček (vzdihne, pogleda, se zazre v luč... pa govori mirno, kakor bi govoril v sanjah):

Kaj zrem nebesa sveta res odprta?
Kaj čujem petje angelov nebeških? —

Pa kje si ti mi, mamica preljuba?
Le tebe hočejo oči mi zreti;
brez tebe še nebo mi ni popolno!
In če pri Bogu si, pri Vsemogočnem,
daj, reci Mu besedo, naj še jaz

v nebesih Božič zdaj obhajam s tabo!
Naj čuje mi uho na vekov veke
to pesem, ki jo čulo zdaj je peti
iz grl nebeških angelov mi božjih.

Angeli (pojo):

Hosana na višavi,
ko Krist na zemljo hodi!

Ljudem mir in naravi
v tej noči sveti bodi!

Deček:

Ah, zopet, čuj! Oj, tebe še, ti mamica!
Ti, mamica, oj, mama moja ljuba...

(Tedaj pa zažari luč močnejše; tak je občutek, kakor da se dogodi zdajpazdaj nekaj posebnega.)

Angeli (se zazro vsi v to novo svetlobo).

Deček (kakor bi trepetal pričakovanja).

Drugi prizor.

Prejšnji, mamičin duh.

Mamičin duh (resno, počasi, ves ožarjen v svoji čistosti in jasnosti).

Prvi angel: Kaj želiš, duh izveličani?

Duh:

Otrok moj me je klical. Kje je dete?

Drugi angel: Glej, tu smo ga našli spečega in čuvamo nad njim.

Deček (proži roke):

Oj, mamica!

Duh (stopi bliže k njemu):

Da, dete svoje tu
zdaj čuvam, po katerem hrepenim.

(Skloni se nadnje.)

Deček:

Oj, mamica, si ti pri meni?

Duh:

Da in
poljubljam te s poljubom zveličavnim.

(Poljubi ga na čelo.)

Potem poprosim pa po tvoji prošnji
nebeškega Očeta, vso Dobroto,
naj milostljivo zre na tebe, dete,

izpolni tvojo prošnjo: združi te
na veke z mamó, srcem hrepenečim
k tebi in po tebi!

(Proti nebu):

Bog, usmili se, odreši! —
Rodil se danes si, da daš ljubezen
svetu; pa če bi svet je tudi ne bil vreden.

Izkaži meni tudi novo milost
in vzemi med število angelov
še moje dete, ki ga svet ne mara...

(V pobožni mirnosti obstane. Tedaj se začuje rahla božična melodija, ki kar naznanja, da plava nad vsem bitje, ki ga je mamičin duh ravno prosil pomoči . . .)

Angeli (klonijo svoje glave, ker čutijo pričujočnost Gospoda svojih trum.)

Duh mamičin (mirno, vdano):

Usmiljenje, o Bog, nebeški Oče!

Angeli (ravno tako):

Usmiljenje, nebeški dobri Oče!

Tretji prizor.

Glas (med melodijo, ki je vedno enako sladka, božična, glasna pa brez poudarka):

V ljubezni se beseda ji izpolni!

Angeli in mamičin duh (s sklonjenimi glavami, še vedno vdano, mirno):

In zgodi tvoja volja se, naš Oče!

(Ostanejo tako, dokler ne utihne godba, ki je vedno slabša, kakor da se oddaljuje . . .)

Četrty prizor.

Deček:

O, mamica! O, mama! K tebi! K tebi!

Angeli (ga obstopijo; ko pa se deček dvigne, je kakor sedmi angel med njimi):

Ljubezen je rodila vsem
blagost le in pa srečo,
obojo pa v ljubezni sveti
doseže se še večo:

Hosana na višavi,
ko Krist na zemljo hodi!
Ljudem mir in naravi
v tej noči sveti bodi!

Deček - angel (proži roke):

O, mamica! In zdaj sem tvoj, pri tebi!

Duh mamičin (se kakor poslavlja z roko):

Z menoj pri Bogu si na vekov veke!

Angeli (odidejo preko odra na levo):

Hosana na višavi,
ko Krist na zemljo hodi!

Ljudem mir in naravi
v tej noči sveti bodi!

(Medtem so izginili, z njimi tudi luč.)

(Zagrinjalo pade.)

Konec.

Pozorišče in osebe iste, kakor smo jih pustili v predigri.

Prvi prizor.

Stric Blaž, Jožek in Anica.

Stric Blaž (sedi, kakor da je ravno dokončal povest, miren, ginjen na svojem mestu).

Jožek in Anica (sta še vsa v zavzetosti in zanimanju slišanegea).

Drugi prizor.

Prešnji, mati.

Mati (vstopi ter jih gleda, oni je ne vidijo): No, kaj pa ste tako tiho?

Jožek in Anica (skočita, kakor bi se zbudila iz sanj, k nji): Mama, mama! Stric je povedal tako lepo povest.

Mati: Pa sta lepo poslušala?

Jožek in Anica: O, lepo, lepo.

Mati: Pa sta se kaj zahvalila?

Jožek in Anica (k stricu): Hvala, stric, hvala! (K materi): Oj, mama, kako nama je dobro, ko imava še vas!

Mati: I, kakopada vama je. — Kaj pa jaslice, so že gotove?

Stric: Oj, kdaj že! — Glej, glej! Pa zmračilo se je medtem že tudi. Bomo pa užgali luč.

Jožek in Anica: Oj, stric, svečke, svečke!

Mati: Blaž, jima pa užgi svečke, no! Bomo pa tu-le počakali na očeta, da pokropi in pokadi hišo.

Stric (nažge svečke).

Vsi drugi (gledajo tiho, kako se to godi).

Jožek in Anica: Jej, kako je lepo!

Mati: No, le glejta!

Jožek: Mama, kako je nama dobro!

Mati (ga gladi po laseh).

Anica: Ker imamo tebe. (Stisne se k materi.)

Mati (gladi tudi njo).

Jožek: In ti, mama, ne smeš umreti.

Anica: Ne smeš umreti, mama!

Mati (ju poljubi na čelo).

Jožek: Mama!

Anica: Mama!

Jožek in Anica (primeta mater vsak za eno roko ter jo potegneta pred jaslice ter zapojeta):

Ljubezen je rodila vsem
blagost le in pa srečo,
obojo pa v ljubezni sveti
doseže se še večo:

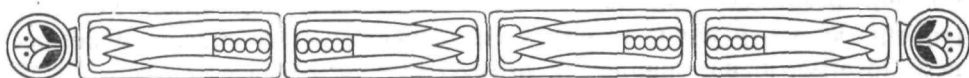
Hosana na višavi,
ko Krist na zemljo hodi!
Ljudem mir in naravi
v tej noči sveti bodi!

Mati, Jožek in Anica (obstoje pred jaslicami).

Stric (stoji pri mizi, in solza mu pride v oko).

(Plameni sveč trepetajo pri hlevčku.)

(Zagrinjalo pade.)

DRAGOTIN HUMEK:

Majka priroda pripoveduje.

7. Pajkina možitev.

(Konec.)

aslednjega jutra sedi na trobeliki pajek z onstran meje.

Tipalnice si snaži in se obrača na levo in na desno, da bi se pokazal pajki. In dve srebrni nitki je že spredel, da bi občudovala pajka njegov izdelek. Prav blizu do nje se pa le ne upa.

Navsezadnje se ojunači in blekne prav krotko:

„Prišel sem se ženit.“

„In lahko dokaže resnico svojih besedi,“ mu pomaga petršilj.

„Pa lep možiček je,“ ga hvali trobelika.

„Bedak!“ konča pajka pogovor.

A pajek se ne umakne. S šestimi očmi ljubeznivo škili na pajko, z dvema pa pazi, da bi ga ne zgrabila požrešna nevesta.

„Ničesar bi ne zahteval od vas,“ nadaljuje.

„Sam imam svojo mrežo in v nji šest muh zapredenih, ki vam jih radi volje podarim jutri. In mnogo jih še nalogim in — —.“

„In neslano čvekaš, a jaz nečem takega strašila,“ ga prekine pajka.

Ustraši se pajek grozečih pajkinih oči in se umika. „Oprostite, nisem vas hotel žaliti. Pa kar grem, če me ne marate. Že hodim.“

Skrajni čas je bil, da jo je pobrisal pajek, zakaj pajka se je vsa razbesnela zakadila za njim, da ji je komaj ubežal po niti na zemljo med listje.

„Uh, tako-le ženišče,“ se huduje miška, ki je prišuštela prav tisti hip.

„Veseli me, da sem ti všeč,“ se ji posmehuje pajka.

„Morebiti ta ni bil pravi,“ tolaži petršilj.

„In ženska ni, da bi morala pobrati vse od kraja,“ pritruje trobelika.

Pajek je v tem pribežal domov. Ves zasopljn pripoveduje tovarišem o gospodični pajki, da je sicer grozno lepa, pa tudi samosvoja in ponosna nad vse mere. „Kar dokraja sem nesrečen,“ konča propadli snubec svojo povest.

In razgovori se sloves o lepi pajki od kraja pa do konca meje. Po dnevnih poslih se vsak dan sestanejo pajki in se pogovarjajo edinole o pajkulji, ki sta ji lepota in ponos enako velika. Vmes zbadajo ponesrečenega tovariša, ki mu snubitev ni prinesla ni žene ni slave.

„Glej, jaz opraviim bolje,“ se pobaha mlad pajek, „zakaj ti si muhe samo obetal, jaz pa vzamem darilo kar s seboj. To bo pajki gotovo všeč,“

In pograbi veliko mesarsko muho, ki jo je zavil v pajčevino, pa jo vleče z velikim naporom na oni konec meje in na petršiljev list pred pajkino mrežo.

„Kaj, tak-le pritlikav nadutež da bi me hranil?“ se zadere nanj pajka in se v hipu spusti po niti navzdol. Preden se ji more umakniti nesrečni snubec, ga zgrabi razljučena pajka in ga požre pri priči. Muhe niti ne pogleda. Privošči si jo pa v mraku, ko ni nikogar, da bi jo videl.

Tako se je zgodilo še mnogemu pajku, ki si je hotel priboriti trmo-glavko. Šest jih je še snedla, ko so ji govorili z najbolj izbranimi besedami. Dva pa nista mogla niti pričeti, ker so jima prej prestrigle nit življenja ostre pajkine čeljusti. Enega je pobral škorec, ko je ravno klical

pajko, da se ji pokloni. Zadnjega je pa pogledala tako grdo, da je strahu padel v jarek ob meji in utonil v lužici.

„Ta je že dvanajsti,“ vzdihne miška.

„Štela jih nisem, in prav jim je!“ pravi pajka. „Bom pa vsaj imela odslej mir.“

„Oh, ti nesrečna ženska ti! Še brez otrok umrješ, da veš!“ Tako ji prerokuje miška.

„Prava reč to,“ jo zaničljivo zavrne pajka, obenem si pa misli, da je vseeno prav, če imamo koga, ki se nas spominja po smrti. Zamisli se.

„Morebiti se ji odpre trdo srce,“ pravi miška petršilju in trobeliki, ki radovedno opazujeta pajko.

„Čenče so to,“ se oglasi ta naposled, a ne otrese se neprijetnih slutenj in še muhe ne zapazi, ki se je vjela v mrežo.

„Izpametuje se,“ šepne miška.

Petršilj in trobelika tiho prikimata, da bi ne motila pajke, miška pa steče ob meji na oni konec, kjer je bilo še krdelce pajkov.

„Jutri pridite snubit, vam pravim,“ jih nagovarja miška. „Kdor se oglasi jutri, dobi pajko prav gotovo. Oh, kar drugačna je, vsa razmišljena in mehka. In samo sedi in strmi predse.“

A pajke je izmodrilo. „Naj si jo gre snubit, kdor hoče, jaz že ne grem,“ se odzove prvi in se skrije med listje.

„Jaz tudi ne grem, in jaz ne, in jaz ne,“ se po vrsti oglašajo pajki, pa jo pocedijo za prvim tovarišem.

Ostane jih le še troje ali čvetero, ki jih še ni popolnoma minila želja po lepi nevesti.

„Poizkusim pa jaz,“ se v hipu oglasi pajček mladenček, ki je komaj dorastel in ki je doslej samo gledal, kako so poizkušali tovariši.

„Ti da bi jo dobil?“ se mu posmehujejo pajki. „Ti da bi dosegel, kar se ni posrečilo dvanajsterim drugim? Ha-ha, ta je lepa!“

„Alí vam delam napoto? Vi se ne upate, a jaz grem in pogledam. Morebiti ji bo trinajsti snubec všeč. Kdo ve, kako so se vedli moji predniki. In če propadem, je to moja stvar.“

„Ej, samo pazi, kako se boš vedel ti sam,“ ga dražijo tovariši.

„Pridite jutri, pa si poglejte snubitev!“

Drugo jutro koraca vrsta pajkov za mladenčkom, ki mirno in premišljeno prestavlja svojih osem nog. Začudeno gledata petršilj in trobelika. Miški skoraj pohaja dih, tako jo morita radovednost in skrb. Pajka se dela, kakor bi bila gluha in slepa.

Pokloni se ji snubec: „Spoštovana kraljična! Prišel sem, da vas vdano povprašam, bi me li ne hoteli imeti za moža?“

„To je že trinajsti,“ pravi pajka sama sebi.

„A ugaja mi nekoliko. Mož bi mi bil rad. Oni cepci so pa vsi hoteli, da bi jim bila žena. Ta je bolj ponižen.“

„Premislila si bo,“ šepče miška.

„Pst!“ pravi petršilj.

„St!“ svari trobelika.

„Še je cel,“ si potihoma pripovedujejo pajki.

In snubec nadaljuje: „Globoko je v meni prepričanje, da sem jako neskromen. Še globlja mi je pa zavest, da ste najlepša kraljična na tem božjem svetu.“

Tisti hip ga pogleda pajka, in pajek se strese od konca tipalnic pa do grebenčkov na nogah, kakor da bi dihnila vanj smrt. V strahu pobegnejo vsi pajki spremljevalci.

„Po njem je,“ pomislita petršilj in trobelika.

„Oh, ti presrčkana ženica ti“, se rogajo šibice v meji.

„Grozna babnica je to,“ se huđuje miška.

Pajek trepeče in ves je prepadel in grd. To ugaja menda pajki, zakaj mirno zadavi muho, ki se je zapletla v mrežo, in obenem opazuje pajka. Ta se navsezadnje osokoli in dokonča govor.

„Vem, da sem grd in majhen, a če me vzamete, bom najsrečnejši pajek tu v meji.“

In glej, pajki se omeči trdo srce. Muhi odtrga nogo in jo vrže pajku v znamenje privolitve.

„Vzamem te“, mu pravi, „a glej, da me ne ujeziš, sicer te pri pričim.“

„Vzame ga!“ se razveseli miška.

„Vzame ga!“ se čudita petršilj in trobelika.

„Vzame ga!“ si pripovedujejo šibice v meji.

„Vzame ga!“ kričijo pajki in se razpršijo vseokrog, ker jim ni do tega, da bi jih snedla pajka ob svatbi.

Veseli se miška, da se ji je posrečilo omožiti pajko. Še bolj sta vesela petršilj in trobelika ki bodeta imela v svojih vrhah pravo družino z očetom in mamo in otroki. Samega veselja sipljeta med svatbo cvet za cvetom na zemljo, da se vidi, kakor bi padale srebrne zvezdice. Miška privede mladiče, da si ogledajo mladi parček, mak se razposajeno reži, zvončice zvonijo in še šibice pozabijo za trenutek, da so pravzaprav v jezi z ono družbo. Pajka se pa mirno masti z muhami, ki si jih je zapredla v mrežo. Pajku ne ponudi ničesar. A temu ni do jedi. Ves poln je sreče in blaženosti.

Prva vstane drugo jutro miška in pogleda k pajkovim.

„Ali sta že vstala?“

„Nista še,“ pravi petršilj.

„Še spita,“ doda trobelika.

„Ha, videla bosta, kako krotka bo sedaj pajka in prijazna.“

„Morebiti še zapoje,“ si domisli petršilj.

„Kdo ve? Gotovo se izpremeni tako, da jo komaj spoznamo.“

Smejejo se miška in petršilj in trobelika. In ko zasveti solnce, ima tudi smehljaj na zlatem licu.

Tedaj prileze pajka izpod lista in sede v mrežo. Globoko zazdeha, pa se ne zmeni za nikogar.

„Hej, dobro jutro!“ jo pozdravlja miška.

„Dobro jutro!“ pozdravljata petršilj in trobelika.

„Kje je pa mož?“ povpraša miška.

„Snedla sem ga danes za zajtrk“, se mirno pohvali pajka.

Naglas zakriči miška. Petršilj in trobelika se v strahu streseta, da jima odpade vse listje, v šibicah pa zašumi kakor ob viharju.

„Tako grd se mi je zdel in bedast in zagaben,“ se opravičuje pajka. „Pa sem ga požrla.“

„In lastnega moža požreti!“ se zgrozi miška. „Kdo je še doživel kaj takega?“

Z onim dnem je umrlo življenje v meji. Pajka še bolj pridno lovi muhe in mušice in ne pogleda nikogar. Daleč onstran meje se še zdajpa-zdaj shajajo pajki in se pogovarjajo o znameniti svatbi. Miška je žalostna in nesrečna. Petršilj in trobelika sta ocvetela. Globoko kloneta vrhove in se ne prerekata več s šibicami v meji.

Čez nekoliko dni pokliče petršilj miško: „Čuj, miška, ki si prebrisana in pretkana! Morebiti se poboljša pajka sedaj. Jajčka leže.“

„Oh, tega ne verjamem, da bi pajka legla jajčka, še manj pa, da bi se poboljšala.“

A pajka vseeno leže jajčka. Desetorico jih ima na kupčku in grdo jih gleda. „Uh, da me je doseglo tako delo!“ se jezi.

„Gnezdo spleti in vsadi jajčka vanje,“ pravi petršilj.

„Pa nanje sedi, da izvališ mladiče,“ ji svetuje trobelika.

„In mušic nalovi, da prehraniš otroke,“ dodane miška.

„Zapeti jim boš morala pesemco, da jih uspavaš, daj, vadi se petja,“ ji prigovarjajo šibice.

Pajka se ne zmeni za dobre nasvete. Še štiri kupčke jajček zleže, nato pa zavije posamezne kupčke v gosto, tanko pajčevino.

„Še ima nekaj srca,“ pripomni miška, ki je opazovala pajko.

Pajka pa znese zavitke drugega za drugim na tla in jih zakoplje v zemljo. Naposled se globoko oddahne.

„Končala sem in nikoli se ne lotim več takega posla. Zopet sem samosvoja in svobodna.“

„Fej!“ se razhudi miška, „sromota si za ves ženski svet.“

„Sladka, srčkana ptičica je,“ se norčujejo šibice v meji.

Petršilj in trobelika v zdregi molčita.

*

Zjutraj drugega dne ni bilo več pajke v mreži in ne med listjem.

„Škorec jo je pozobal,“ pripoveduje miška. „Videla sem, kako mu je hipoma izginila v kljunu.“

„Še v želodcu mu ostane,“ se posmehujejo šibice.

Jesen je došla in zima.

Miška ždi na toplem v svoji luknji, pajkina jajčka pa varno leže v zemlji. Petršilj in trobelika sta že davno zvenela. Šibicam je odnesel jesenski piš listje, a ugonobil jih ni. V dolgih zimskih nočeh si pripovedujejo davne zgodbe in strpljivo čakajo v viharju in snegu in mrazu mladenke pomladi.

Minka in Anka.

Oh, to sta poredni
naša Minka, Anka:
njunih sitnih noskov
prav nikjer ne manjka!

Če gre mama v vežo,
že za njo tečeta,
če iz veže hoče,
glasno se dereta.

Mama prime šibo . . .
„V sobo!“ jima pravi;
„Nočem!“ s to besedo
Anka se ustavi.

Šiba hoče pasti,
Minka Anko brani;
ker se spet dereta,
šiba se ne shrani.

Mami potrpljenja
in pretenja zmanjka,
in to zdaj občuti
Minka kakor Anka

Glasi jek razlega
vnovič se po hiši
in še ven k sosedom
se iz hiše sliši

Pes Repševo pride,
na ves glas zalaja,
mačka dimnikarja
mjavka, z repom maja.

Grahasti petelin
bližnjega soseda
pa stoji na vrtu
ter poslušaj, gleda . . .

Trop kokoši tujih
zdaj na vrt priteče,
a gospod petelin
stopi k njim in reče:

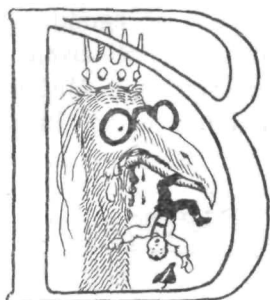
„Pamet nam ne vteplje
z brezovko se v roci,
vendar pametnejši
mi smo kot otroci!“

Fr. Rojec.

ANI:

Mačici.

ilo je koncem pomladi, ko je dobil Milček v mrvi dve mladi mački. Bog ve, kdo ju je bil zanesel tjakaj, Milček tega ni vprašal. V prvem trenutku je samo odprl usteca naširoko, uprl oči v živalci in dejal slednjič počasi:

„Muče!“

Potem pa je razprostrl široki svoj predpasnik, pobasal vanj svoja najdenčka, stisnil trdno predpasnikova konca skupaj in ko je bil prepričan, da mu ne more nobena uiti, je odkoracal proti hiši. Pokazati je hotel mamici, kaj je našel. Na ves glas je kričal čez vse dvorišče:

„Mama, muce, muce!“

Dobra mamica v prvem hipu ni razumela, kaj Milček kriči, zato se je močno prsetrašila. Menila je, da se je njenemu ljubljencu kaj pripetilo. Prihitela je na prag, in lice se ji je zjasnilo, ko je videla, kako moško jo maha mali mož čez luže in kamenje proti nji.

Milček pa je na vso moč hitel praviti, kaj ima, in vztrajno je držal predpasnik trdno skupaj. Bil je že ves rdeč v obraz, in še vedno ni mamica vedela, zakaj pravzaprav gre. Mucikam pa je postalo vse te šale odveč. Najprej se je oglasila ena z jokajočim glasom in za njo je pritegnila še druga. Milček se je globoko oddahnil; muce so same povedale, da so tu, in njemu ni treba nič več govoriti.

Mamica je razklenila Milčkove roke in oprostila mačice neprostovoljne ječe. Oba z Milčkom sta gledala svoja nova gosta, ki nikakor nista hotela prenehati mijavkati. Mamica je menila:

„Gotovo sta živalci lačni.“

Sklonila se je pokonci, da bi odšla v kuhinjo, toda Milček jo je zadržal in rekel:

„Čakaj, ni treba, jaz imam še kruha!“

Nič se ni menil za to, da se mu je mamica smejala; z vsako roko je segel v en žep in privlekel na dan nekaj suhih, starih skorjic. Bili so to ostanki iz onih časov, ko je bil Milček preveč sit. Pomolil je vsaki mačici in se silno čudil, da tudi mačici ne marata za skorje, prav kakor on ne. Izedinila sta se z mamico, da jima dasta mleka, akoravno je bil Milček mnenja, da ga ne zaslužita, ker nečeta kruha.

Ko sta mačici lizali mleko, jima je božal Milček mehko dlako in pre-mišljaj, kaj bo z njima v prihodnje.

Domislil se je, da v mrvi ne smeta več ležati; utegnili bi ju postati strah, in zato je sklenil, da jima napravi ležišče v hiši. Poiskal je staro škatlo, ki je služila navadno njemu za voz, in nanesel vanjo mrvico. Čez mrvico pa je pogrnil rdeče pisan robec, ki mu ga je prinesel že davno, davno Miklavž, in nanj je položil potem živi kepici.

Bilo je videti, da se počutita dobro, zakaj kmalu sta se stegnili, zaprli oči in pričeli presti. Mačici sta spali, Milček pa je čul pri njuni posteljici. Gledal ju je, kako zadovoljno in mirno ležita, in mehko mu je postalo pri duši. Če bi ne bil on našel mačic, kaj bi se bilo pač zgodilo z njima? Nemara bi bili morali celo poginiti. Nežno je pogladil speči živalci.

Ko pa je čez nekaj časa stopila mamica v sobo, je spal tudi Milček na tleh poleg škatle in sanjal o svojih mucikah, sta mu bili v tistem času najljubša stvar na svetu!

IVO TROŠT:

Mala nezgoda.

Božična povest.

re več mu vendar ne smemo zameriti. Nekoliko ničemer je bil, kot otrok domišljav tudi, a marljiv tudi, nadarjen, malone vzoren dečko Prelesnikov Branko, pa se mu je pripetnajstila mala nezgoda tisto leto o Božiču.

Roditelji so bili veseli svojega edinca, nič manj učitelji, strici in tete. Ljubili so ga vsi, tudi domači gospod duhovnik, njegov veroučitelj. Saj je znal Branko vse, prav vse iz katekizma in iz zgodb, znal molitvice na pamet in tudi molil sam vsak dan redno in presrčno. In vendar je bil prav duhovni gospod tisti, ki je pokaral Prelesnikovega Branka zaradi njegove — pobožnosti.

Vsa nesreča se je sicer izvršila nekoliko bolj v šali, a zgodila se je, in Branko je ne more pozabiti. Tisti nesrečni popoldan je bil namreč prav na praznik sv. Štefana. Duhovni gospod Anton je hodil s cerkvenikom kakor vsako leto po Božiču blagoslavljat svojim župljanom hiše in pisat sv. Tri kralje. Tako je došel tudi k Prelesnikovim kmalu po večernici.

Prelesnikovi niso bili posebno bogati, toda pridni soseščani, ki so znali poiskati novčič, kjer je le bil. Takega je hotel Prelesnikov oče vzgajiti tudi svojega sina edinca.

Vse je kazalo, da ga račun ne bo ukanil; sinko je vrlo napredoval, kar je vedela vsa okolica.

Njegove jaslice so bile tisto leto najlepše. Saj mu je pa tudi prinesel Miklavž toliko raznolikih igrač in posebno okraskov za božično drevesce, ki jih lahko uporabi tudi pri jaslicah, da bi bil kdo drugi zadovoljen s četrtino vsega. No, pa lepe so bile jaslice, in naredil jih je Branko sam, prav sam, dasi je štel komaj deveti Božič v življenju.

Pri Prelesniku, kakor po vsi vasi v vsaki hiši, je bila tisto popoldne miza lepo pogrnjena z belim prtom, pod prtom pa je bil položen podprtnik, ogromen hleb za vso družino in živino pri hiši. Pojedli so ga kakor obi-

čajno šele v jutro sv. Treh kraljev. V kotu nad mizo se je prijazno utrijnjala v viseči svetilnici mala lučka, pod njo so bile na trioglati deski razvrščene jaslice. V hiši je čakal gospoda Antona sam Branko, ki je pravkar prižgal svečke pred božjim detetom. Ostala družina je došla šele za duhovnikom v hišo. Branko je vzel molitvenik in se naslonil k peči. Tako-le — si je mislil — ustrežem duhovnemu gospodu najbolj. Seveda je dobro čul, kako je zunaj hreščala stopinja po snegu, kako so vriščali otroci, ki so se drsali na sosedovem bregu. To je slišal pa tudi gospod Anton in zato je tako malo verjel Brankovi pobožnosti. Zunaj tako življenje, a Branko pri peči, to se ne strinja, si je mislil.

Duhovnik in cerkvenik opravita blagoslov. Na pragu je bil tudi že oče Prelesnik in za njim mati in vsa družina, da se pogovore nekoliko s prijaznim gospodom Antonom.

Najprej je bilo treba opazovati jaslice. Oba s cerkvenikom sta pohvalila delo in mojstra. „Kje je pa mojster, ej, mojster Branko?“ vpraša katehet nalašč in se ozre kakor slučajno za peč. Branko je bil tam z molitvenikom v roki. Molil pa ni deček, marveč čakal, kako se konča pohvala njegovih jaslic in še posebe — njegove pobožnosti. Vsvesti si je bil, da je pošteno zaslužil eno in drugo. In res!

„Nekaj prav veselega je, da zna Branko, ki je še tako mlad, tako lepo razvrstiti toliko lepih reči. Zares lepo! Ali Branko je danes tudi čez mero pobožen; to je pa tisto, kar mi — ne ugaja. Ne verjamem namreč, da sedi vsako nedeljo in praznik popoldne z molitvenikom pri peči. Zdi se mi, da se to godi samo danes in zavoljo mene, torej navidezno. Kdo bi pustil zunaj veselo družbo, gladko drsališče in smehljajoče se solnce? Vesele otroke ima Bog rad in tudi ljudje. Saj je pošteno veselje lahko tudi molitev, resnična, ne navidezna, kakor je tudi veselje samo resnično. Vsako naše delo mora biti molitev, če ga vršimo Bogu v čast in bližnjemu v korist. Ako delamo drugače, je hinavščina ali pa sebičnost.“

Branku in vsem domačim je bila prav malo všeč ta nenadna propoved gospoda Antona. To je vedel duhovnik sam in zasukal pogovor zopet na lepe jaslice.

„Ko si božični večer sestavljal jaslice, je bilo to vsaj tako bogoljubno delo, kakor če bi molil iz molitvenika. Še več: to delo vzpodbuja k pobožnemu premišljevanju tudi druge, torej imaš še večkratno zaslugo in pa prav nič neodkritosti in sebične častiželjnosti. Iskrenega, odkritosrčnega človeka imamo vsi radi kakor otroka, ki govori vse, kar misli in dela tako, kakor misli. Otrokom podobni pa moramo biti mi vsi. Resnično vam povem, pravi Gospod, ako ne boste kakor ti-le (otroci), ne boste videli nebeškega kraljestva.“

„Amen,“ odgovori cerkvenik, gospod Anton pa še obdari Prelesnikovo družino s podobnicami, se poslovijo in odide.

Prelesnikova družina je molčala. Lučka je brlela pred jaslicami, in svečice so dogorevale. Treba jih je ugasniti. Branko je videl skozi solze vse to, se je dvignil in jih pogasil. Saj je pohvalil jaslice celo strogi gospod

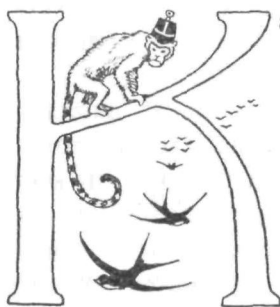
Anton, pa da bi se sedaj poškodovale, najsi se je Branku ob njih prime-rila mala nezgoda? Dovolj se je trudil, in preveč so lepe.

Natihem je bil prepričan, da je gospod Anton videl v dno njegove duše in tam zadel s svojo opomnjo najobčutljivejšo stran, zato pa ni hotel pritrdjevati domačim, ki so naglas mrmrali, da je gospod Anton zares jako natančen gospod. Branko je že vedel, zakaj domači ne umejo njegove ne-zgode. To pa je vzrok, da mu je nobeden ne more preveč zameriti.

LAD. OGOREK:

Prebivalstvo naše zemlje.

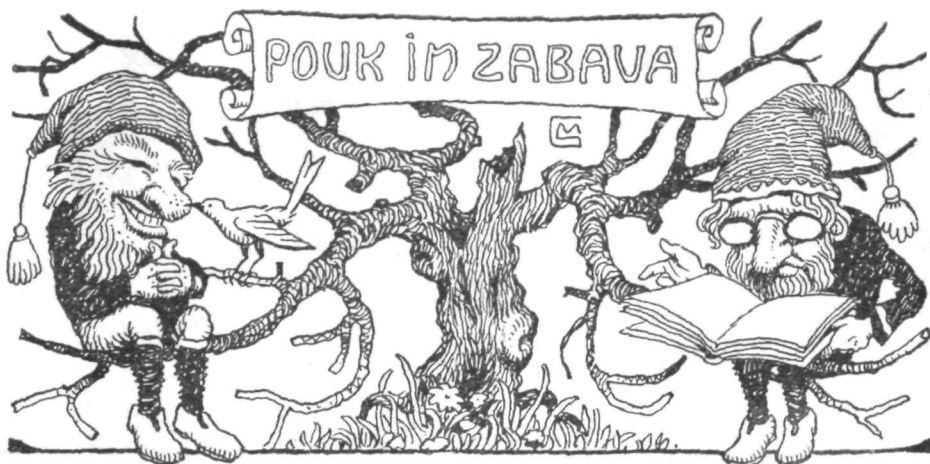

aj mislite, koliko prebivalcev šteje naša ljuba zemljica? Hm, seveda; tega ne morete vedeti. No, pa vam naj povem jaz, kakor je to izračunal mednarodni statistični urad na podlagi zadnjega ljudskega štetja z dne 31. grudna 1910. l.

Iz tega poročila je razvidno, da živi sedaj na zemlji okroglo 1625 milijonov ljudi. Na posamezne dele sveta se razdeli to ogromno število tako: Evropa šteje 437 milij. prebivalcev, Azija 851 milijonov, Afrika 126 milijonov, Amerika 161 milijonov in Avstralija 51 milijonov. Na 1 kvadratni kilometer pride v Evropi 43 prebivalcev, v Aziji 20, v Ameriki 5, v Avstraliji 3 prebivalci in v Afriki 2 prebivalca.

Pač res: dosti nas je na naši ljubi zemljici! In sedaj si mislite, kako se mora gibati in sukati ta velikanska množica ljudi, da si služi svoj vsakdanji kruh! Koliko je to dela in naporov, koliko upov in prevar, koliko veselja in uspehov, pa tudi koliko vzdihov in solzá! Ej, tak je pač ta ljubi svet!

Rešitev zastavice v podobah v enajsti številki.

Srednja pot — najboljša pot.

Prav so jo rešili: Anda in Marta Beuk, Tinka Golob, Fanči Pečirer, Zdravka in Ljubica Lapajne, učenke v Idriji; Marijan Marolt, učenec, Danica Marolt, učenka, oba v Ljubljani; Vlasta Rudež, Tolsti vrh — Dolenjsko; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptuj; Marica Ponikvar, učenka v Sori; Danica Jezeršek, učenka III. razreda II. oddelka v Trzinu; Ladislav Premelj v Ljubljani; Zdenko Švigelj, učenec v Ljubljani.

Kako rastejo nohti.

Nohti zrastejo za $\frac{8}{1000}$ milimetra na teden ali $\frac{1}{100}$ milimetra na dan. Torej za 4 cm na leto. Poleti rastejo bolj kot pozimi. Najhitreje raste sredinec, najbolj počasi pa palec. Tudi imajo nohti desne roke večjo rast kot oni leve. Da noht iznova zraste, potrebuje 140 dni. 70 let star človek bi torej mogel svoje nohte 186 krat prenoviti.

Žrtve pasje stekline.

Pred nedavnim časom je umrl v bolnišnici v Kraljevem Gradcu kmet Boucek na posledicah pasje stekline. Nekaj dni na to so pa oboleli njegov sin, njegova hči, dve redovnici, sluga in služkinja bolnišnice, v kateri je Boucek umrl. Za pasjo steklino je obolel tudi višji okrajni zdravnik dr. Krejčik, ki je zdravil Boucka. — Pozor pred steklimi psi!

Zdravljenje z godbo.

Ameriški zdravnik dr. Paterson v Bostonu je ustanovil zdravilišče, v katerem se zdravijo s pomočjo godbe. Razna godala po

njegovem mnenju zdravilno vplivajo na različne bolnike. Gosli baje jako ugodno vplivajo pri melanholiji in hipohondriji. Harfa deluje proti histeriji, glas flavte olahčuje nekatere bolezni, učinkuje baje tudi dobro v prvih začetkih jetike. Oboa dobro vpliva pri vsakem duševnem razburjenju. Glasove klarineta uporablja ta bostonski zdravnik pri pritisku v črevih.

Denar v peči.

Neki kmet blizu Merana ni zaupal nikomur; zato pa je skrival svoj prihranek 3200 K in nazadnje jih je vtaknil v peč v stranski sobi. Pred kratkim je prišel nekdo k njemu na obisk; ker je bilo hladno, so zakurili peč v oni stranski sobi brez gospodarjeve vednosti, da prenoči v nji oni tujec; zgorel je tako ves denar.

Usmilite se pticic!

Zima pritiska — ptičice trpe glad! Potresajte jim zrnc in drobtin, da ne bodo ubožice preveč trpele! Glad je huda reč za človeka in žival!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem pisati kratko pismo. Vidim, da drugi otroci tudi pišejo pisma, zato se hočem tudi jaz potruditi. V šoli se že učimo nemško. Meni se ne zdi težko. Čital sem več slovenskih knjig. Čital sem veliko povesti iz „Zvončka“, „Vrtca“ in „Angelčka“. V počitnicah smo igrali igro „Lažniva Danica“. Pozimi smo igrali še več drugih iger. Jako se že veselim na zimo in Božič. Tukaj imamo veliko prostora skakati.

Sedaj Vas srčno pozdravljam.

Vaš

Valentin Štolfa,
učenec v Sežani.

Odgovor:

Ljubi Valentin!

Prav je, da veliko čitaš. A čitaj z razumom! To se pravi: Kar čitaš, si tudi vtisni v spomin! — Da, tudi zima ima svoje veselje. Pri vas pa menda ni posebnega mraza, razen kadar pritisne burja. Takrat gre prav do kosti, ali ne? Pa nam povej o priliki, kako si prebil zimo!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes sem gledala in prebirala pisemca Vaših malih prijateljev v „Zvončku“. Ker bi se jaz jako rada štelja med nje, Vam danes pišem. Prosim, sprejmite moje pismo v Vaš kotiček. Obiskujem 5. razred, rišem, računam in pojem jako rada, tudi laško se učim. Ali Vam ugaja laški jezik? Ker Vam prvič pišem, se ne morem več spomniti, kaj bi Vam še pisala. In če mi drugič kaj več v glavo pade, ali Vam smem pisati?

Srčno Vas pozdravlja

Milančka Zalarjeva.

Odgovor:

Ljuba Milančka!

Vprašuješ me, če mi ugaja laški jezik. Da! Lep je, gibek, blagoglasen. Prav je, da se ga učiš. Kolikor jezikov človek zna, toliko mož velja! Preverjen sem, da ne boš zavoljotega zanemarjala svojega materinega jezika, ki je še lepši od laščine. Kadar pa Ti zopet kaj v glavo šine, kar sedi in piši!

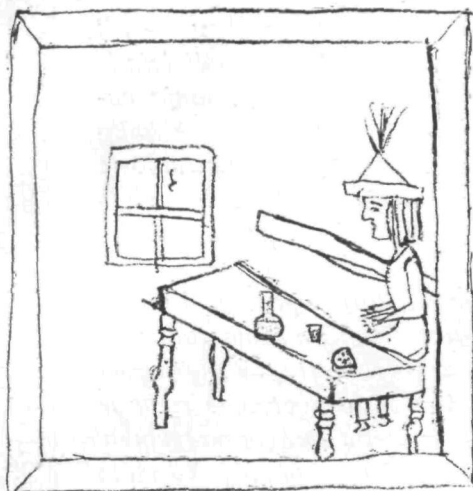
*

Jun a č e.

Ena, dve, tri!
Korakajmo vsi!
Čez polje in čez travnike,
čez gore in vode,
da pridemo v vasico,
kjer iščemo nevestico.
Ena, dve, tri!
Korakajmo vsi!

Ena, dve, tri!
Tukaj smo vsi!
Kar znajde se v kmetiški sobi,
na mizi literček tam, glej!
Malo vinčka, malo kruhka
majhni grizejo zobje.
Ena, dve, tri!
Tukaj smo vsi!

Ena, dve, tri!
Domov hočemo že vsi!
Junače hoče že domov,
a leseni konj ne zgane se.
Smejali so se mu vojaki,
ker jokal je strašno.
Ena, dve, tri!
Domov hočemo vsi!

Ena, dve, tri!
Spali smo vsi!
Junače znajde se v postelji.
Zmane si oči.
Kar zakliče mati:
Vstani, šola je!
Ena, dve, tri!
Spali smo vsi!

Ena, dve, tri!
V šoli smo že vsi!
Vpraša me: Koliko je petkrat šest!
Mali mož na prste stopi:
Petkrat šest je dvajset!
Ni res!
Petkrat šest je trideset!
Ena, dve, tri!
V šoli smo že vsi.

Juta Zarnikova.
učenka III. razreda „Mladike“
v Ljubljani

Odgovor:

Ljuba Juta!

Prav živahna je tvoja pesemca — tako
je prav za mlade ljudi! In pa risati tudi
znaš! Le vedno pridno suči pero in svin-
čnik, da nam napišeš in narišeš še kaj lep-
šega!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Sezna-
niti se hočem z Vami.

Rad čitam „Zvonček“, posebno pa Vaš
kotiček. Prosim, da objavite to pisemce v
„Zvončku“.

Pozdravlja Vas

Anton Jerkič,
učenec 6. oddelka ljudske šole
v Dobravljah.

Odgovor:

Ljubi Anton!

S tem, da objavljam Tvoje pismo, ustre-
zam Tvoji želji. Upam, da tudi Ti ugodiš
moji, ki se glasi tako-le: Piši lepše, piši
počasi! Vadi se rabiti ločila. Kar jih je danes
v Tvojem pismu, sem vsa postavil jaz. Drugič
jih pa postavi ti sam!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Jaz sem učenec tretjega razreda. V šoli
se učim dobro. Učim se prvič nemščine in
vendar sem imel v tem predmetu dobro.
Doma so bili veseli, ker sem imel dobro
naznanilo.

Srčno Vas pozdravlja

Franc O m a h e n,
učenec 3.a razreda
v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Tudi jaz sem vesel Tvojega dobrega
izpričevala in vesel bom vedno, kadarkoli kaj
lepega čujem o Tebi. Če hočeš, ne bodo
nikoli žalostni zaradi Tebe doma, pa tudi jaz
ne bom žalosten. Vse je odvisno od Tebe.
Veš li, zakaj?

*

Z novim letnikom začnemo zopet svoje
pogovore. Ljubi koticarji, poskrbite, da se
vaše število pomnoži!

Ob sklepu dvanajstega letnika.

Dosti je bilo težav, mnogo je bilo stroškov — ali vendar: danes zaključujemo „Zvončkov“ dvanajsti letnik. Kdor je bil našemu listu ves čas njegovega izhajanja naročnik, ta ima sedaj v svoji knjižnici dvanajst lepih knjig — reči smemo — lepih po zunanosti, lepih po notranosti. Pesem za pesmijo, povest za povestjo, poučni spis za poučnim spisom, podoba za podobo itd. — pravo pisano, raznoliko življenje!

Letošnji letnik se odlikuje od drugih po tem, da ima skoro izključno same izvirne slike. Poglejte samo zanimivo skupino duhovitih in zabavnih pripovedi pod naslovom „Majka priroda pripovedaje!“ Vse te mnogobrojne rizbe je izvršila mojstrska roka našega prijatelja Dragotina Humka. Koliko je bilo to požrtvovalnega dela, koliko je to stalo denarja! Zato pa lahko rečemo z mirno vestjo: Tudi v tem letu smo storili za svoj list vse, kar nam je bilo mogoče in kolikor so nam dopuščala denarna sredstva!

Tako hočemo ravnati tudi v prihodnjem letniku. Da takoj ob prvi prihodnji številki spoznajo naši prijatelji in naročniki našo dobro voljo, ji priložimo posebno umetniško prilogo „S pticami na jug“. Sliko je napravil vrli naš sotrudnik Dragotin Humek, mi jo pa priobčimo v trobarvnem tisku. Sploh se bomo tudi vbodoče držali načela: Storimo vse, kar je v naših močeh, da ohranimo „Zvonček“ na isti stopnji, pa da ga — kolikor je to mogoče — dvignemo glede vsebine in oblike čim višje!

Kaj pa zahtevamo v povračilo od slovenske mladine in od slovenske javnosti? Nič drugega, nego da nas podpira in nam ostane zvesta. Kakor vsako leto dosedaj, prosimo tudi danes, naj nam vsakdo pridobi vsaj enega novega naročnika. Tako se hipoma dvignejo naša denarna sredstva, potem nam bo tudi mogoče storiti za list vse, kar je naš namen! S skupnim delom in podporo stopajmo do lepše bodočnosti!

Uredništvo in upravništvo.

